

набелените ⁴³⁸ жъртвени очи
се сдържач в мимиде
на болесоната цетя

на Мала Азия. След смъртта на Исак Ангел тя се върнала в Констан-
тинопол, но после избягала от там, когато латините обсадили гра-
да и отишла в Димотихон, след това в Солун, а сега била заедно с
пътуваща театрална трупа във Филиповград. Така си изкарвала хля-
ба. Сълзи тихо потекоха по ~~набелените жъртвени~~ ^{сиде с хроната} лице. Тя леко блъсна чи-
кията си и склонил чело върху ниската трапеза.

Калоян дълбоко въздъхна. Погледна я и сведе бързо очи.
Нищо не бе останало от " онази " Ефросина. Нищо от онази мека като
бархат кожа, нищо от ония искрящи пъстри очи, сочната като череша
уста, гладкото чело, витата снага, дългите огнени коси... Скитни-
чеството и бедността я бяха превърнали предивременно в една съсипа-
на, остаряла жена.

И в сърцето му се надигна буря от умиление. Дългите годи-
ни на самота и унижение, ужасът на последните времена - не беше
ли това преживяно само заради него?

- Кажи - как да ти се отплатя?

Тя поклати глава, изтри очите си и го погледна. Тиха ус-
мивка повърна на увехналото лице за миг стария му блисък.

- Аз съм тъй щастлива, че преди да умра отново те видях.
Това беше най-голямото ми желание. Не вярвах, че някога щесе из-
пълни. Аз съм щастлива. Не искам нищо друго. - Тя се наклони
малко към него и го загледа втренчено. - Толкова съм ^{го каже} мечтала ва-
този миг. Чакай да те види... Колко висок и силен си станал. Не-
що страшно и жестоко има в очите ти. Устата ти е сурова и строга
Цар Калоян! Ти си цар Калоян! От когото всички треперят, от ко-
гото всеки се бои. Само аз се не боя. Аз те помня какъвто беше
тогава... Моят прекрасен княз... Така горд, така ^{недоизтън.} студен.

Тя впери очи върху десницата му и радостно извика:

- Ти носиш още моя смарагд! Значи не си ме забравил!

Благодаря ти, света Мария Влахернска...